

Храбри



МАГАРЧИЪ

Храбри



МАГАРЧИЪ



Безбрижно је живео магарчић на сочној, зеленој ливади. Био је срећан када би се могао играти с птичицама или зечићима. Али он је много желео нешто да ради. —

Не можеш носити поврће на пијацу, сувише си мали и нејак — сви су му говорили. Ипак, једне ноћи магарчић одјури с ливаде да тражи посао. Изненада му нешто

црно прелете пут. Магарчић задрхта од страха. — Не бој се! Ја сам сова — проговори један дубоки глас — али шта ти тражиш овде усред ноћи? — Желим да радим. Да ли ти



можда знаш г
на мору — реч
чићима. — Маг
да крене. А по
одмах упита и



можда знаш где бих могао наћи посао? — Покушај на мору — рече сова — тамо деца радо јашу на магарчићима. — Магарчићу се ово допало и он одмах одлучи да крене. А пошто су сове паметне, и све знају мали је одмах упита и за пут. — Далеко је — рече сова — али



ако пођеш овим путељком, сигурно ћеш стићи до мора.
Иако је било мрачно, а магарчић уморан, упркос све-
му томе он је касео даље. Сунце је већ било високо



на небу а пти-
на плажу. Одн-
цима у седлу.



на небу а птице су певале, када је магарчић стигао на плажу. Одмах је угледао четири магарца с деча-
цима у седлу. — И ја ћу то радити — помислио је.



— Одакле долазиш? — упита га власник магараца. — Ти не можеш да радиш, сувише си мали и слаб. — И баш кад је магарчић хтео да му објасни, како је он снажан, уз страшну тутњаву запљусну обалу огроман талас. Јадни магарчић! Ужаснут, одјури дуж плаже.



У том часу зач
— Упомоћ, уп
био сасвим са
био мокар и би
када је угледао
очију полетео
Дечачић му се

У том часу зачуше се крици.

— Упомоћ, упомоћ! — викао је један дечак. Он је био сасвим сам на камену далеко у мору. Дечачић је био мокар и било му је хладно. Магарчић се бојао, али када је угледао уплакано лице дечачића, разрогачених очију полетео је према мору. Најзад је стигао до стене. Дечачић му се попео на леђа и он га је изнео на обалу.



Мали је био срећан када је под ногама осетио чврсто тло. Пришао је магарчићу и пољубио га. Магарчића је то много обрадовало. Био је веома поносан.

Власник магараца који је издалека све то посматрао, купио је храбром магарчићу дивно црвено седло. Пажљиво га је ставио магарчићу на леђа, а затим му је око врата везао жуто звонце. Магарчић је сада био срећан и одмах је трчао деци која су се смејала и играла. Од тада су деца највише волела да јашу на магарчићу, јер је био тако мали и добар.



В Е



Г